Poezii

Adrian Păunescu

(20 Iulie 1943 – 5 Noiembrie 2010)

Cuprins

Totuşi Iubirea 4

Rugă pentru părinţi.... 4
Steaguri albe.... 6
Iubiţi-vă pe tunuri.... 7
Poetul 14
Pastel de toamnă.... 16
Dumnezeul salvării 17
Leagăn pentru toată copilăria.... 20
Făcătorii de case 22
Dor de Cluj 23
Castel medieval.... 25
Făt-Frumos.... 26
Totuşi, iubirea.... 28

Poezii Cenzurate - Sunt Radical 30

Îndrăgostit de Bucureşti.... 30
Şoferul şi nevastă-sa 32
Cineva mă ascultă.... 36
Călugăr.... 37
Minciunile.... 39
Analfabeţilor 40
Probă olimpică 42
Regresăm 43
Motorul greşit.... 44
Condamnaţi 45
Sunt radical 47

Alte Volume 51

Basarabia pe cruce.... 51
Descântec de viaţă şi moarte 52
O iubesc pe Alba-ca-Zapada.... 54
Ce frumoasă eşti 55
Şir de cocori 56
Dreptul la întrebare.... 57
Hipnoză de toamnă 58
Intraductibil.... 59
Nobilul viciu.... 60
Pluton 62
A mea 63
Cântec femeiesc 64
Spune-mi ceva 65
Din nou, Dacii liberi.... 66
Iertările 68

Repetabila povară.. 69
Sara pe deal 71
Orație de nuntă.. 74
Îmi pasă.. 75
Detalii 76

Preaplinul Sufletului 77

Prea târziu, la Paris 77
Lume, lume.. 78
E prea puțin... 79
Orfani 80
Târziu 81
Căruciorul cu rotile 82
Bătrânul cerşetor 83
Unde să pleci 84
Viața, dublu mixt 86
Ce simplu mi-ar fi, dacă nu te-aş iubi 87

Totuşi Iubirea

Rugă pentru părinţi

Enigmatici şi cuminţi,
Terminându-şi rostul lor,
Lângă noi se sting şi mor,
Dragii noştri, dragi părinţi.

Chiamă-i Doamne înapoi
Că şi-aşa au dus-o prost,
Şi fă-i tineri cum au fost,
Fă-i mai tineri decât noi.

Pentru cei ce ne-au făcut
Dă un ordin, dă ceva
Să-i mai poţi întârzia
Să o ia de la început.

Au plătit cu viaţa lor
Ale fiilor erori,
Doamne fă-i nemuritori
Pe părinţii care mor.

Ia priviţi-i cum se duc,
Ia priviţi-i cum se sting,
Lumânări în cuib de cuc,
Parcă tac, şi parcă ning.

Plini de boli şi suferind
Ne întoarcem în pământ,
Cât mai suntem, cât mai sunt,
Mângâiaţi-i pe părinţi.

E pământul tot mai greu,
Despărţirea-i tot mai grea,
Sărut-mâna, tatăl meu,
Sărut-mâna, mama mea.

Dar de ce priviţi asa,
Fata mea şi fiul meu,
Eu sunt cel ce va urma
Dragii mei mă duc şi eu.

Sărut-mâna, tatăl meu,
Sărut-mâna, mama mea.
Rămas bun, băiatul meu,
Rămas bun, fetița mea,

Tatăl meu, băiatul meu,
Mama mea, fetița mea.

Steaguri albe

Mă rog cu puterea cuvântului
Pentru copiii pământului,
Mă rog cu dulceața colinzilor
De sănătatea părinților.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

Mă rog cu lumina minunilor
În amintirea străbunilor,
Mă rog cu nădejdile omului
De echilibrul atomului.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

Mă rog cu putința mătuşilor
Contra venirii cenuşilor,
Mă rog cu blândețea din flaute
Un happy end să ne caute.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

Mă rog cu pecete de fulgere
Să ne ferim de distrugere,
Mă rog cu puterea cuvântului
De sănătatea pământului.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe

Iubiţi-vă pe tunuri

Mă voi feri ca de foc de pericolul
Că dragostea să devină
Obiect al meditației,
Al speculației,
Al filozofiei.

Ferească Dumnezeu
De acea dragoste retorică,
În stare să ucidă
Numai eroii
Pe scenele de scândura uscată.

Alt fel de dragoste am trăit eu
În zilele şi-n nopțile vieții mele.
Am fost devorat,
De patimi reale,
Şi nici un regizor
Nu mi-a putut iscăli pieptul
Cu biata lui cerneală roşie,
De care s-au învrednicit toți actorii.

Eu însumi am ceva teatral
În ființa mea.
Dar eu nu sunt actorul,
Eu nu sunt regizorul,
Eu sunt autorul
Tragediei pe care o joacă atâția.

Adolescenți şi adolescente
Se vor regăsi teatral
În poemele mele de dragoste
Pe care le restitui lumii
Ca pe-o boală de care voiesc să mă lepăd
Şi nu pot.

Căci nici o boală nu devine
Mai mică în tine
Dacă se molipsesc şi alții de ea;
O, dragostea mea devăstătoare,
Câți tineri îşi vor face iluzia
Că-i poți salva când te vor citi
În cuvintele mele.

Nu există propriu-zis experiență umană,
Nimic nu e valabil decât o singură dată,
Ca o seringă în vremea modernă.
Totul se aruncă după folosință,
Inclusiv dragostea unui poet
Citită în cărțile lui.

Nici Biblia nu foloseşte,
Nici Biblia n-are un conținut exemplar,
Experiența din Cântarea Cântărilor
Se pierde ca un proces verbal de şedintă,
Nu e nimic de făcut,
Nu e nimic de ales
Din toate acele cuvinte,
Decât plăcerea estetică.

Eu simt autorul tragediei,
Eu declam împreună cu actorii,
Eu fac fibrilație la inimă odată cu regizorii,
Eu aplaud şi huidui împreună cu spectatorii,
Eu mă spânzur împreună cu administratorul teatrului
În acest final de veac
În care dragostea
A ajuns atât de prost vandabilă.

Se joacă, dragii mei,
Tragedia dragostei
În fața scaunelor goale.
Murim şi nimeni nu se uită la noi,
Actorii turbează pe scândura goală
Şi poate ca de-atâta singurătate
În sălile în care joacă
Ei încep să ia în serios
Rolurile din tragedia dragostei.

N-a fost chip să scap de aceste cuvinte,
A trebuit să vi le spun
Gelos pe Shakespeare,
Care a avut răbdarea
Să-şi omoare toți eroii,
Stiind
Că vă fi absolvit de marea lui vină
Pentru că, între timp, oricum,
Toți aveau să moară,
De moarte firească.

Dar eu sunt poet liric,
Eu încă n-am deprins învățul
De-a pune la persoana a treia
Ceea ce devoră persoana întâi.
Şi de-atâtea ori am simțit nevoia
Să mă salvez cu un plural al majestății
Şi n-am putut şi unii dintre voi
Au numit, prosteşte,
Această care mi s-a întâmplat,
Egoism.

Şi nici nu am blestemată
Răceala de cuget
A şefului de cadre
Care iubeşte-n taină,
În vreme ce acționează
Cu dosare şi referințe de tot felul
Împotriva tuturor iubirilor şi a tuturor celor
Care iubesc.

Dragostea mea are un aspect
Aproape clasic,
În romantismul ei
Desuet şi expresionist.
Iubesc
În numele tuturor umilințelor,
Şi al tuturor aşa-ziselor faradelegi pedepsite
De legi fără de lege.

Vai mie, autor de tragedii,
O s-ajung exemplar, o să se predea
Lecții de literatură universală
Pe textele mele,
Biată autopsie,
Vinovată şi impudică autopsie,
Câti din voi, care vă veți supăra pe copii voştri
C-au luat note mici
La lecția "Poezia lui Adrian Păunescu",
N-ați fi azi în stare
Să mă ucideți
Pentru poezia de dragoste
La care nu copii voştri, ci voi ați putea rămâne repetenți.

Vă voi trece clasa,
Pe voi şi pe femeile voastre,
În fața cărora îngenunchez
Pentru sfânta răbdare pe care o au cu noi
Şi pentru misteru1 care ne leagă.
Vă voi trece clasa, vă voi trece veacul,
Veți supraviețui în poezia mea,
Şi poate mai mult în pozia mea de dragoste,
Care nu e reglementată
Prin hotărâre a Consiliului de Miniştri.
O, bieții mei prieteni!

Scriu poezie de dragoste
Şi ştiu că n-am nici o şansă
În timpul vieții mele.
Sunt făcut să par altceva,
Suport interdictia de a vă fi unul din semeni,
Teatral uneori,
Pentru că-n clădirea teatrului nostru
A ascuns armata
Toata muniția, toate drapelele.
Teatral uneori
Pentru că în oraşul nostru
Nu mai e loc nicăieri altundeva de poeți
Întrucât primaria e plina de funcționari.

Teatral, teatral, într-adevăr,
Şi rugându-vă,
Implorându-vă,
Ordonându-vă:
Pace şi dragoste
Şi dacă sunt pe lume şi dragostea, şi pacea
Va fi şi Truda de-a le păstra.
Bucurați-vă că mai aveți
Poeti din acest os,
Păsări de această marcă,
Împulsuri în această direcție.
Bucurați-vă, bucurați-vă, plângând,
Că în vreme ce voi mă credeați surghiunit
În sintaxa unei singure orientari,
Să lucrez ca orbetele
Pentru infățişarea voastră festivă,
Eu iubeam şi scriam
Poezie de dragoste.

Iar pe voi, frații mei tineri,
Pe voi, care mă veți citi crezând
Că veți avea ceva de învățat din poezia mea de dragoste
Vă rog, nu pariați prea mult
Pe această iluzie.

Nimic nu se învață de la nimeni
Până când nu înveți acel lucru
Din propria ta experiență.
Voi mă veți iubi
Abia după ce
Veți ajunge-n situația mea.

Poezia mea nu e de dragoste, ea e dragoste,
Poezia mea de dragoste nu e inițiere,
În versurile mele nu veți găsi
Descrise somptuos
Pozițiile dragostei
Ca-n manualele de pornografie indiana
Sau chiar daneză.
O, nu. Toată poezia mea de dragoste
E o imensa vatră de cenuşă
La temelia unui rug
Ce arde încă.
Luați această carte-n mâini,
Această machetă a unui teatru tragic,
Iubirea e tragică.
Pentru că iubirea e moarte,
Iubirea e tragică
Pentru că actorii o rostestesc cu suflarea tăiată,
Măreață cum e
În scriitura pe care au învățat-o,
Dar abia aşteaptă să coboare
Dupa ce şi-au îmbrăcat hainele de stradă
În fierbintea, urâtă, dar pasionata lor
Iubire de oameni.
În sală pe fiecare-l aşteapt-o femeie,
Undeva, la balcon, o fată pură plânge,
Când iubitul ei, actor la Teatrul municipal,
Se sărută pe scenă cu o actriță.
Vai, eterna contradicție
Dintre artă şi viață!

Nu vă luați după spusele mele, ci după cele scrise
Citiți cartea mea
Când viața v-a obosit de-ajuns într-o zi,
Eu nu am pretenția să vă învăț nimic,
N-am decât orgoliul de-a mă alatura
Cu toată cenuşa distrugerii mele
Cenuşilor voastre,
Căci fiecare dintre voi
E un cuplu
De la care ar putea începe
Iaraşi
Lumea.

Şi când veți vedea
În fața ochilor voştri arzând de iubire
Tunurile veacului pregătindu-se să distrugă
Câmpiile şi fabricile,
Oamenii şi munții,
Păsările şi peştii,
Bibliotecile şi spitalele,
Mormintele şi bisericile,
Nu pregetăți, aruncați-vă hainele de pe voi,
Îmbrățişați-vă, sărutați-vă,
Şi pentru că pământul e rece,
Iar tunurile care vor să-l distrugă sunt calde,
O, voi, tineri ai planetei mele
Convulsionată de-atâtea arme,
Sub ochii holbați ai armatelor,
Sfărâmând ochelarii grețoşi ai generalilor,
Fără nici o ruşine,
În numele singurei religii care ne uneşte,
Credința în continuitatea speciei umane,
Iubiți-vă,
Iubiți-vă pe tunuri!
Concediați tunarii
Şi dezamorsați obuzele
Şi dați-ne acest prim şi netrecător
Semn al păcii universale.

Iubiți-vă,
Iubiți-vă pe tunuri!
Iubiți-vă până le veți hodorogi,
Până le veți scoate din funcțiune,
Iubiți-vă aruncând din mâini
Tot ce vi se-ntâmplă s-aveți în mâini,
Actele voastre, banii voştri, oglinzile,
Chiar şi această carte care nu are decât meritul
Că aparține unui om
Care în viața lui, deşi n-a avut norocul
Să facă dragoste pe nici un tun,
Când n-a dormit şi n-a scris,
A iubit
Cu disperarea condiției umane,
Cu lacomia venitului de pe front,
Cu grija medicului
Şi cu dăruirea muribundului.

Facă-se profeția mea,
Fie o dată pentru totdeauna a tinerilor
Iubirea pe tunuri!

Poetul

Aş sta, aşa cu fața-n sus,
Lovit pieziş de vreme
Şi-ncet ca un izvor supus
Ți-aş murmura poeme.

Şi patul de sub şira mea,
Podeaua care-l ține,
Cu timpul s-ar dărăpăna
Şi-n casă-ar fi ruine

Şi peste molcomul prăpăd
Peste privirea-mi oarbă
Cu gura începând să vad
Eu, năpădit de iarbă,

Din somnul ca un trist magnet
Ce ştie doar să cheme,
Ți-aş mai încredința încet
Mistere şi poeme.

Albitul firii mele os,
Schiloada chipăroasă,
Lovit de pietre dureros
Şi mărunțit de-o coasă.

Ar face gura şi-ar sopti
Despre ce e şi nu mi-i
În veacul de schizofrenii
Pân-la sfârsitul lumii

Şi dacă varul cel nestins,
Ce-i una cu folosul,
Cu cinic urlet dinadins
Mi-ar înghiți şi osul,

Eu, tainic, blând şi tutelar,
Călcând tăceri postume,
Din toți pereții dați cu var
M-aş reîntoarce-n lume,

Către o casă, unde-acum
Şi moartea mai aşteaptă,
Până să-nceapă tristul drum
De dincolo de şoaptă.

Să-ți spun că încă nu-i târziu.
Ruina e departe,
Iar eu cu inima te ştiu
Pe viață şi pe moarte.

Aş sta aici, pe-acest prundiş
Pe care-mi este bine,
Ca vremii, pus hotar pieziş,
Să-mbătrânesc de tine.

Să-mi sugă oasele-n pământ
De parcă oase-aş plânge,
Să fiu doar calcar şi cuvânt
Şi-un ultim strop de sânge.

Pastel de toamnă

Pe muntele negru de frunza de vară
Te chem cu accent brumariu să te sperii
Când spicul de toamnă dă-n spicele verii
Şi cade lumina şi trage să moară.

Şi sunt întrebări prin natura puzderii
Şi sfârâie ploaia dintâi ca o ceară
Şi vara ne-nchide în toamna afară
Femeie, bărbat sub pecetea tăcerii.

Aicea la munte mai poate să spere
Şi cel care moare că moartea-i departe
Şi noi să fugim şi să scriem o carte
În ea cuprinzând ale toamnei mistere.

Că suntem în lume pe-acolo prin partea
Pe unde întârzie poşta şi moartea

Dumnezeul salvării

Închide fereastra, perdeaua o lasă,
Dă zgomotul mării afară din casă,
Dă-mi voie s-aşez fruntea mea pe-al tău pantec,
S-ascult al rodirii şi-al tainelor cântec,

Să fiu tot o rană, să fii tot o rană,
Materia-n fierberea ei grosolană,
Să trecem în moarte din cauze varii,
Cu marea venind către noi ca barbarii.

Eu las adevărul acesta să steie,
Eşti cea mai fierbinte şi dulce femeie,
La noapte, plângând lângă tot ce mă doare,
Pe ochi desena-te-voi, straniu, cu sare.

Dă marea afară din casă şi vino,
Nestinso, neblândo şi iar nestrăino,
Pereche de umbra noptatecă pune
În contul durerii că eşti slăbiciune,

Că inima-mi pica din piept şi mă cheamă,
Că sufletul meu te consideră mamă,
Că norii se-adună şi vremea se strică
Şi eu, stând sub grijă, te țin ca pe-o fiică,

Dar tu dintre toate mai nouă, mai vechea,
Îmi eşti dulcea umbra, împasul, perechea,
Tu, drama cu mii de soluții greşite,
Te plâng până ochii îmi ies din orbite.

Fii azi râzătoare, fii azi optimistă,
Soluția buna e-n noi şi există
Şi dacă, iubito, femeie visată,
Ar fi să ne stingem curând, nu odată,

Din dragostea noastră nebună şi bună,
Cu marea în casă, şi-n pat arşi de lună,
Eu ştiu că s-or naşte sub cinice astre
Alți doi să repete-ntrebările noastre.

Ţi-ai naşte copilul, ţi-aş naşte copila,
În pumni de olar ar surâde argila
Şi daca nu e Dumnezeu să audă
Ce luptă dăm astăzi cu moartea cea crudă,

Din dragostea noastră, prin timpul prea greu
S-ar naşte el, vindecător Dumnezeul,
Pe tronuri sărace suindu-şi fiinţa
Ar face să cânte prin noi suferinţa.

Iubito, amână secunda fatală,
Să dăm alor noştri şi dramă şi boală,
Copiilor noştri să dăm să învingă
Prin ei tragedia cu chip de seringă.

Dă zgomotul mării afară din casă,
Vreau linişte, linişte, marea m-apasă.
Vreau moartea să vină să lupte cu mine,
Eu sunt cineva, moartea e oarecine.

Şi mută din tine în mine durerea,
Că tot ţi-o voi lua folosind mângâierea
Te-nchină şi crede, în mine te mută,
Cu jale cu tot şi cu clipa temută.

Şi daca se-ngăduie fapta aceasta,
Cu pumnii aprinşi mergi şi sparge fereastra,
Să intre barbara şi tulburea mare
Prin noi în pământul pe care nu-l doare,

Să intre săratele zbateri şi unde
Sub toţi cei ce n-au simţăminte profunde,
Să-mi spele armura, sa-ţi treacă de coapsă,
Căci marea e singura lumii pedeapsă,

Să rupa, în val, şantinele de veghe,
Căci marea e singura morţii pereche,
Să vina fatal, consfinţând cu toţi solii
Mutarea în mine a dramei şi bolii,

Să vina să stingă cu tot vicleşugul
Şi lampa din casă şi ochii şi rugul
Şi-apoi să mă ducă departe, departe,
Sătulul de viaţă, bolnavul de moarte,

Să-ți scriu cărți poştale pe piele de cegă
Din Marea Niponă, din Marea Norvegă,
Din Marea de Flăcări ce plânge sub mare,
Iubito, pedeapsa, iubito, mirare,

Iubito de neguri, iubito de lună,
Iubito de taină şi jale-mpreună,
Iubito de carne, iubito de şoapte,
Suav miazăzi şi brutal miazănoapte,

Dar ăstea sunt simple şi bune cuvinte,
Sunt legile care fac vieți şi morminte,
Dar ăstea nimic nu înseamnă când vine
O grijă la mine şi moartea la tine.

Apleaca-ți ființa prin ceața albastră
Să naştem salvarea din dragostea noastră
Şi roagă-te fiului tău ce e-n tine,
Să vină mai repede, să-ți fie bine.

Să vina să urle ca mama şi tatăl
Îi sunt duşi la moarte; el şovăie, iată-l,
Da sângele tău, pur şi tânăr, să-l crească
În ritm fără pauză neomenească,

Dă pantecul tău, rodniciei, seminței,
Fii gazdă nu bolii, ci vietii, ființei,
Tu meriți pământul să-ti stea sub picioare,
Regină prea blândă şi nemuritoare,

Din mare să-ți bată mătănii catargul,
Cum buzele tale îşi tânguie arcul,
Cum inima mea te-a găsit şi te ştie
Şi eşti bucurie, şi eşti tragedie.

Hai, vino, în linişteea mea neguroasă,
Dă zgomotul mării afară din casă
Şi-n larmele lumii şi-n templele mării
Să naşti Dumnezeul cinstit al salvării.

Leagăn pentru toată copilăria

Pune-ți, copile, capul pe pernă,
Te-asteaptă vise, prunc adormit,
În vise viața este eternă,
Cu ceruri blânde şi fără sfârşit.

Ce ştii tu-n lume câte se-ntâmplă,
Nici nu e bine tu să le ştii,
Lumea-ngenunche la a ta tâmplă,
Şi, lângă tine suflet, cor de copii.

Astăzi, copile, eu îți dau pâine,
Tu pâinea asta o muşti firesc,
Ce-ți dau eu astăzi tu-mi vei da mâine,
Eu, legănându-te, îmbătrânesc.

Trupul tau fraged ca un mesteacăn
Să se îndoaie galeş în somn,
Ca să creşti mare, plâng şi te leagan,
Copile dulce, prea tinere domn.

La geam lumina lunii ți-o scapăr
Luminii tale să-i dau ecou,
Dormi, fericitule, că eu te apăr,
Că eu în tine mă nasc din nou.

Capu-l pe perna pune-l, copile,
Totul e bine, ai tai sunt vii
Şi mai au viață şi mai au zile,
Să crezi că pururea ei vor trăi.

Mama şi tata ție-ți vor face
Leagăn de stele şi de ninsori,
Să-ți fie bine, să dormi în pace,
Să ai lumina la ursitori.

Pune-ți, copile, capul pe pernă,
Dormi şi viseaza bunul tău vis,
Că-n vise viața este eternă,
Visul e lumea ce eu ți-am promis.

Pat de răchită mirositoare,
Leagăn albastru şi-ncondeiat,
Pentru copilul care răsare
Şi-ai cărui ochi ritmul lumii îl bat.

Mama te leagănă, veghează tata,
Somnul ți-l apără ochi părinteşti,
Dormi şi visează că lumea-i gata
Şi te aşteaptă numai să creşti.

Mie-mi trec anii, ție-ți vin anii,
Poate că mâine îți va fi greu,
S-accepti ca astăzi eu ți-am spus nani,
Dar nani-nani, frumosul meu.

Făcătorii de case

Mi-e dor de casă, dor de casa mea,
Mi-e dor de-o casă care nu există,
Mi-o-nchipui iar, cu-o bucurie tristă,
Cu cer în cer şi-n gard cu-o fântânea.

Ea nu se află azi în nici un sat,
O rezidesc din lacrimi şi neştire,
Mi-e dor de casa mea din amintire,
Care-a plecat şi ea, când am plecat.

Bătrânii mei se află în pereți,
Sau vitele îi calcă în copite,
Mi-e dor de casa mea pe negândite,
Mi-e dor de dorul fostei mele vieți.

Băiatul meu zideşte el, acum,
Nălucă-nlăcrimatei sale case,
Un pumn de var în zid şi altu-n oase,
Stau, el şi casa, în acelaşi fum.

Şi iată-l, pune mâna pe pământ,
Şi nu se joacă, stă şi se ridică,
Şi cărnii mele i se face frică,
În clipa când atât de-aproape-i sunt,

Încât băiatul meu şi-al nimănui,
Iubindu-şi fiul şi uitându-şi tatăl,
Încă mi-e dor de casa mea, când iată-l,
El mă zideste-ncet în casa lui.

Şi carnea mea, fiindu-i dor mereu
De-o casă ca un fulgerat de apă,
Tărână e şi viața mea e groapa
Lângă-nălțarea lujerului meu.

Dor de Cluj

Sfios vin la tine ca-n templul Ardealului,
Eu, fiu de ţărani din fierbintele sud,
Şi Clujul e, tot, hohotire de clopote,
Şi paşii lui Blaga pe străzi se aud.

Ca Iancu aş vrea pe suişul Feleacului
Să cad furtunos peste Cluj ca un cal,
Dar astăzi e linişte dulce în inima
Prea mult patimitului nostru Ardeal.

Acelaşi e Clujul, aceiaşi sunt oamenii,
Mereu născători şi mereu muritori,
Dar şi de-aş avea tot o singură naştere
Aici aş muri de o mie de ori.

Mereu către dealul ciudat al Feleacului
Atras mi-a fost neamul bătrân de oltean,
Aici învăţară ai mei, toate rudele,
Dumitru şi Ana şi Tina şi Ioan.

Când noaptea se lasă tresar amintirile
Şi trec literaţi spre un magic castel,
Ce seamănă Clujul în noapte cu creierul,
Un creier cu gânduri aprinse în el.

Şi ce n-a fost voie, şi clipele libere,
Şi ce-i mulţumire, şi ce e reproş
Se-adună nostalgic la cumpana nopţilor
Când Blaga îşi murmură paşii sfioşi.

El trece spre moarte, în marea lui trecere
Şi e printre noi şi din nou printre duşi,
Sfios într-un Cluj ca în templul Ardealului,
Ce dor mi-e de Blaga, ce dor mi-e de Cluj.

Roş-galben-albastre sunt razele Clujului,
Furtuna din veac mai de preţ le făcu,
Bătrâni înţelepţi poartă grija grădinilor,
Cei tineri pe piept au insigne cu "U".

Atât de senin se transcriu tragediile,
Legendele iartă momentul cel crud,
Ce simplu cântăm: "Blaga-i mut ca o lebădă"
Şi paşii lui Blaga prin Cluj se aud.

Castel medieval

Condamnă toți şi numai unul iartă,
Când toți vorbesc se-aude cel ce tace,
Dă semne de cădere şi de pace,
Dezamăgita, tulburea mea soartă.

Ce vremuri de vremelnicii sărace,
Mi-am dejugat şi tidva lângă poartă,
Şi-acum aştept voios în noaptea moartă
Pe cineva să vină mai încoace.

E un tiran - de tirania pâinii -
Aicea în castelul fără geamuri
Şi tigrii lui domestici sar în hamuri
Şi-n lanțuri lupi se gudură, nu câinii.

Miroase a pustiu şi a cenuşă,
În beciuri e-o uzină de cătuşe.

Făt-Frumos

Oameni, oameni, frații mei,
Disperații, fericiții,
V-ați spălat de superstiții,
De demoni şi dumnezei.

Însă-i nu-i destul folos
Dacă peste tot ce este
V-ați spălat şi de poveste,
L-ați pierdut pe Făt-Frumos.

Vin la voi acum plângând,
Gura-mi sângeră ca rana,
Unde este Consânzeana,
În ce bolți, pe ce pământ?

Mă ridic plângând de jos,
Ca la un pierdut examen,
Unde vă e basmul, oameni.
Ce-ați făcut cu Făt-Frumos?

Făt-Frumos n-a existat,
N-a stat nimănui în cale,
Era numai visul moale
Al vreunui trist băiat.

Mai visați de vreți să fiți
Fericiți cu capu-n pernă,
Feriți epoca modernă
De rigizi şi scofâlciți.

Din prea mult entuziasm
Să nu spargeți Voronețul,
Dați-i voi mai mare prețul,
Oameni, mai râvniți la basm.

Voi, care aveți copii,
Nu-i lăsati sub gând satanic,
Să respire sterp, mecanic,
Ca şi când nu ar fi.

Doborâți himera jos,
Oameni, reveniți în lume,
Pe umana noastra culme
Regăsiți pe Făt-Frumos.

Făt-Frumos şi toți ai lui,
Fiincă unde nu-i poveste
Lume nu-i şi om nu este
Şi, de fapt, nimica nu-i.

El venea la noi pe jos
Şi ni l-au răpit pirații,
Vameşi vigilenți, redați-i
Actele lui Făt-Frumos.

Dați-i viața înapoi,
Ochii mari, mişcarea buzii,
Făt-Frumosul din iluzii
Şi frumos numai prin voi.

Totuşi, iubirea

Şi totuşi există iubire
Şi totuşi există blestem
Dau lumii, dau lumii de ştire
Iubesc, am curaj şi mă tem.

Şi totuşi e stare de veghe
Şi totuşi murim repetat
Şi totuşi mai cred în pereche
Şi totuşi ceva s-a-ntâmplat.

Pretenții nici n-am de la lume
Un pat, întuneric şi tu
Intrăm în amor fără nume
Fiorul ca fulger căzu.

Motoarele lumii sunt stinse
Rețele pe căi au căzut
Un mare pustiu pe cuprins e
Trezeşte-le tu c-un sărut.

Acum te declar Dumnezee
Eu însumi mă simt Dumnezeu
Continuă lumea femeie
Cu plozi scrişi în numele meu.

Afară roiesc întunerici
Aici suntem noi luminoşi
Se ceartă-ntre ele biserici
Făcându-şi acelaşi reproş.

Şi tu şi iubirea există
Şi moartea există în ea
Îmi place mai mult când eşti tristă
Tristețea, de fapt, e a ta.

Genunchii mi-i plec pe podele
Cu capul mă sprijin de cer,
Tu eşti în puterile mele,
Deşi închiziții te cer.

Ce spun se aude aiurea,
Mă-ntorc la silaba dintâi,
Prăval peste tine pădurea:
Adio, adică rămâi.

Şi totuşi există iubire
Şi totuşi există blestem
Dau lumii, dau lumii de ştire
Iubesc, am curaj şi mă tem.

Poezii Cenzurate - Sunt Radical

Îndrăgostit de Bucureşti

Nu ştiu de ce, pe cât m-afund în viață
mă simt atras de fleacuri omeneşti,
şi-mi place-n anotimpul de vacanță
să-ntârzii, să rămân în Bucureşti.

De el ne-am săturat, dar el ne place,
el e un prag lovit să vezi alt prag,
şi-acum, când sunt sătul de locul zilnic
mă simt golit şi-mi e deodata drag.

Pe piatra lui am tot bătut cadența
şi-am s-o mai bat atât cât voi trăi,
spre un Olimp ascuns pe orice stradă
în cautarea marii poezii.

Aici m-au sufocat cu dulce teii
şi au trecut aiurea anii mei
aici copiii mi-au venit la viață
şi am născut şi-am îngropat idei.

La Bucureşti, copilăria toată,
visam s-ajung să pot şi eu vedea
celebrii câini ce au covrigi în coadă
şi să-ntâlnesc şi eu pe mama mea.

Eu vara aş iubi-o pe orbeşte,
dar simt că toamna-i anotimpul meu,
când frunze şi lumini pe bulevarde
mai dau halou părerilor de rău.

Când pe terase se mai bea o bere
şi oamenii romanțe triste vor,
şi-n curți se face vin din must de struguri
şi toți bucureştenii au umor.

L-am părăsit destul, ca azi să-l caut
şi să-l găsesc întodeauna treaz,
nu este el cel mai frumos din lume,
dar cel mai drag ne e în orice caz.

Mă pregătesc să fug din nou în țară
şi să caştig aripi dumnezeieşti,
să pot gusta melancolia toamnei
în fiecare colț de Bucureşti.

3 august 1989

Şoferul şi nevastă-sa

Ne urcasem cu toții în autobuz
Care nu era confortabil, dar era independent,
N-avea fiecare locul său,
Dar ne gândeam că o să aibă,
Era primăvară,
Venea vara,
Se dezghețau drumurile,
Puteai să mergi cu gulerul cămăşii descheiat,
Se dezghețau drumurile,
Noi cântam cântece de-ale noastre, vechi,
Pe care nu le mai cântasem de multă vreme
Şi unii din cauza vitezei,
Care-i îmbăta,
Alții cu o tandră ironie,
Am început să zicem, să cântăm
Că autobuzul nostru
E cel care dezgheață
Drumul pe care mergem.

Pe direcția aceea spre munte,
Spre marele munte,
Nu mai mersese niciodată un autobuz,
Numai turişti particulari,
Numai nebuni ocazionali.

Aşa că nu ne interesa destinația,
Ne ajungea bucuria
Că mergem cu toții spre marele munte.
Şoferul era tânăr,
Conducea pentru prima oară
Un asemenea autobuz.
Fusese ajutor de şofer,
Lucrase mult şi cinstit,
După cum mergea, după cum frâna,
Era fără îndoială cel mai bun şofer
Dintre toți şoferii noştri,
Ăsta conduce excepțional, strigăm noi,
Ăsta-i omul care ne trebuie
Şi el dădea din mână cu modestie
Rugându-ne să nu-l mai lăudăm,
Că-l încurcăm la condus.

În fond e autobuzul dvs.,
Eu sunt al dvs.,
M-ați ales să conduc autobuzul,
Asta-i treaba mea.

Noi am aplaudat, chiar şi aceasta lepădare, a lui,
De laudele noastre.

Şi autobuzul mergea mai departe
Şi-n diverse localități, în care ne opream,
Mulți urcau
Şi nimeni nu mai voia să coboare.
Era un autobuz unic
Nu mai exista aşa ceva în imprejurimi.
Rămăseseră-n urmă troleibuzele agățate
De rețeaua electrică
Şi lipsite de orice independență,
Tramvaiele înghesuite între sine
Şi aceeaşi rețea.

Autobuzul nostru se încărcase înspăimântător,
Fiecare urca în autobuz cu ce avea mai bun,
Şoferul conducea excepțional,
Nimeni nu conduce mai bine ca el,
Strigam noi
Şi el dădea moale din mână,
Şi noi strigam iarăşi,
Lasă frate, lasa modestia la o parte,
Da-o dracului de modestie
Noi, care n-am avut niciodată posibilitatea
Unui asemenea drum,
Ştim valoarea lui adevărată,
Eşti al nostru,
Eşti dintre ai noştri,
Rămâi între noi,
Bravo,
Ura,

Şi el nu mai putea să ne oprească,
Trebuia să fie atent la drum,
Iar noi eram prea mulți
Şi începusem să-l incomodăm,
Stăteam claie peste grămadă în autobuz,
Dar uneori îi blocam o mână sau un picior,
Până când câțiva meseriaşi
L-au rugat să oprească pentru câteva minute
Ca să-i faca o cuşca de protecție,
Să nu-l mai incomodăm la condus,

Dar să-şi ia şi nevasta lângă el,
Au zis alții,
Că drumul e lung şi se plictiseşte omul.
Şi uite-l acum în cuşca lui de protecție,
În cabina lui blindată!

Ce hotărât conduce,
A dat drumul şi la muzică,
Se aude în toată maşina o muzică eroica,
Pe care o întrerupem noi din când în când
Cu cântece despre el şi de drumul nostru,
Şi hai, mă, să fim atenți şi cu nevastă-sa,
Ca şi el e om.

În autobuz vara e cald
Iarna e frig,
Drumul continua,
Am început să obosim,
Nene şoferule, opreşte,
Să ne odihnim şi noi.
Să te odihneşti şi dumneata,
Că n-o fi foc,
Dar el nu mai aude,
El conduce,
Şi-ntr-adevăr, conduce excepțional,
E cel mai bun, strigam toți,
Dar ne e foame,
Pentru că n-am mai oprit demult,
Şi-avem nevoie şi noi
De pâine, de apă, de un răgaz,
Probabil c-am început să-l şi enervăm
Cu mofturile noastre
Setea, foamea, somnul,
Geamurile autobuzului nu mai există demult,
Pe ele au sărit cei ce n-au mai putut suporta,

Uşile au ruginit şi nu se mai deschid,
Şi şoferul conduce autobuzul
Din ce în ce mai nervos,
A început să facă şi accidente,
Stau şi el şi nevastă-sa cu mâinile pe volan,
Marile piscuri îi cheamă,
Mai e puțin combustibil,
Am intrat pe un fel de linie ferată,
Vecină cu drumul,
După ce ni s-au spart cauciucurile
Şi după ce şoferul a dărâmat
Cu lovituri de autobuz
Case şi biserici,
Sate şi oraşe,
Începem să coborâm,
Şi bineînțeles că viteza creşte,
Aşa e la orice coborâre,
Viteza creşte,
Nu mai e nimeni în autobuz,
Unii au murit,
Alții au fugit,
Alii ne-am uscat de foame şi de sete,
Alții am înghețat de frig,
Muntele e tot mai departe,
Dar autobuzul coboară
Halucinând pe linia moartă
De cale ferată,
Şi numai ei doi,
Şoferul şi nevastă-sa,
În cabina blindată,
Se uită doar înainte,
Nu mai ştiu pe cine conduc şi unde se duc,
Şi de ce tac toți pasagerii
Şi de ce se merge cu viteza prăbuşirii,
Când excursia începuse atât de frumos
Către marele munte.

12/13 iulie 1987

Cineva mă ascultă

În veac cu putere ocultă
din zid cineva mă ascultă.
cu cât mă coboară pe mine.
cu-atât el mai mare devine.

Iubirea mi-o suge prin tuburi.
mă simt răstignit pe şuruburi,
ce face cu mine nu-i veghea,
el trage din zid cu urechea.

Ai zice că apără, poate,
poporul de rău şi păcate,
de cei ce țin arme în liră
de cei care mint şi conspiră.

Dar nu el ascultă orbeşte,
pe om când acasă trăieste,
ne intră-n cearceaf şi sub piele,
în creier de gânduri să i-l spele.

Prin mări, electronice unde
în ochi şi în tălpi ne pătrunde,
putere zeiască şi oarbă
el scris e şi-n firul de iarbă.

Ascultă fereastra deschisă
şi viermii urcând în caisă,
cum gâfâie-n dragoste mirii,
concertul mărunt al pieirii.

În veac cu poliție multă,
din zid, cineva mă ascultă.

1981

Călugăr

Doamne, fă-mă călugăr
Şi cheamă-mă până la tine
Să-ți spun adevarul
Despre marele dezastru pământesc.
Doamne, fă-mă călugăr.
Au fost haituiți,
Au fost ofensați,
Dar călugării au totuşi
O oarecare liberă trecere
La vamile cerului.

Undeva, la Cheia,
Am auzit eu că există
O scară de răşină de brad
Care ajunge până la tine, Doamne,
Lasă-mă să urc şi să-ți spun.

Voi gasi-o chiar dacă
Nu e în evidența primăriei din Mîneciu
O voi gasi-o după miros,
După mirosul morților
După mirosul viilor,
După mirosul de tămâie.

O voi gasi-o şi voi veni
Să-ți spun ce rău e pe pământ
Să-ți spun că-n luptele pentru dreptate
Dreptate a ieşit
Atât de zdrobitor victorioasă
Încât a devenit idee,
Nu mai are nici o realitate.

Doamne e nedrept totul,
Copiii nu mai au decât recreații şi examene,
Ore de clasă nu mai sunt,
Bătrânii sunt puşi la zid
Sub nişte taloane de pensii
Care sunt trase din tunuri
Ale binevoinței generale.

În rest muncim până ne cad mâinile din umeri
Şi nu mai ştim pentru cine muncim
Mai ales că ei ne dau să facem
Lucruri pe care tot ei le considera inutile
Şi ne reproşează nouă
Că facem lucruri inutile.

Dar, în fine Doamne, primeşte-mă în audiență
Pe mine, călugărul cel mai limbut,
Al mânăstirii tale cu 5 continente.
Hai, Doamne, fi bun şi primeşte-mă
Că, altfel, dacă întârzii,
Nu mai am pe unde urca
Vine omenirea flămândă
Să mănânce scara de răşină
Care duce la tine,
Doamne, fă-mă călugăr,
Fă-mă şi ascultă-mă
La ora când mânăstirea ta
Cu 5 continente
Şi cu 4 miliarde de prăpădiți
Instalează ultimele arme
În clopotniță!

10 decembrie 1983

Minciunile

Dar, hai, să ne spunem minciuni importante,
Dar, hai, să ne spunem minciuni şi mai mici,
Aşa cum amanții le mint pe amante
Şi ele îi mint pe pământ pe aici.

Dar, hai, să ne spunem cu patos braşoave,
Dar, hai, să vedem cine minte mai mult,
Ascultă delirul consoanelor grave,
Cum şi eu minciunile tale le-ascult.

E foarte frumoasă, e foarte frumoasă
Minciuna aceasta pe care mi-o spui,
Aşa că, te rog, şi pe mine mă lasă
Să palavrăgesc doar ce nu-i, doar ce nu-i.

Concurs de minciuni la echipe şi solo
Şi ies campioni mincinoşii cei mari,
Dar, dragă Păcală, tu ce faci acolo?
În campionate de ce nu apari?

Se minte cum nu s-a mințit niciodată,
E multă minciună la noi pe pământ,
Sunt false recursuri şi nu-i judecată,
Balanța cea veche-a dreptății s-a frânt.

Dar, hai, să mințim fără nici o ruşine,
Dar, hai, să mințim în direct şi-n răspăr,
Că poate prin rău vom ajunge la bine,
Minciuna supremă va fi adevăr.

1984

Analfabeţilor

V-am spus că sunt un om periculos
Şi nu mi-aţi luat avertismentu-n seamă.
V-am spus s-aveţi pentru persoana mea
Un plus de-ngrijorare şi de teamă.

V-am spus că fac teribil de urât
De sunt călcat puţin pe libertate.
V-am spus ca sunt oşteanul credincios
Dar care doar cu inamici se bate.

V-am spus să vă astâmpăraţi şi voi,
Cenzori capricioşi ai vremii mele,
C-o să vă coste scump măruntul moft,
De a ne face nouă zile grele.

V-am spus să puneţi mâna să munciţi.
Să nu mai tot pândiţi zeloşi din umbră,
V-am spus că n-o să placa nimănui
Pornirea voastră, tulbure şi sumbră.

V-am spus că vremurile s-au schimbat
Şi că situaţia e mai complexă,
Nu-i intelectualul - servitor.
Cultura nu-i ceva ca o anexă.

Şi lumea nu se poate cuceri
Umflând la cifre şi mimând tumulturi
Cu aroganţi şi trândavi doctoranzi,
Cu papagali care ţin loc de vulturi.

V-am spus şi am puterea să mai spun
Ca nu încape muntele în seră
Ca prea-i scurt drumul de la rai la iad
Şi de la căprioară la panteră.

V-am spus să nu-l fetişizaţi pe Marx,
Să nu-i păstraţi în spirt învaţătura
Şi voi într-una fără să-l ciţiti
Îl pomeniţi până vă doare gura.

V-am spus că bătălia pentru om
Nu iartă astăzi nici o dezertare
Şi voi v-ați decorat voi între voi
Când lupta este în desfăşurare.

V-am spus că muzica nu-i un microb
Care amenință civilizații
E-a omului pentru a fi mai bun,
V-am spus: ceva care să-i placa dați-i.

V-am spus, concetățeni analfabeți,
Şi luați aminte şi să țineți minte.
Dar nu ştiam ca v-ați născut şi surzi
Şi scoateți arma când vedeți cuvinte.

1979

Probă olimpică

Mintea mea obosită
nu e mai proastă
decât mintea voastră odihnită,
hai să gândim împreună,
hai gândiți şi voi,
încordați-vă mințile odihnite
şi produceți gânduri.

Ce cânt acele broboane de sudoare
de pe frunțile voastre?
Străduiți-vă,
concentrați-vă,
gândiți-vă,
aveți mințile odihnite,
dormiți de 2.000.000 de ani,
ați avut scutire,
ați avut permisie,
ați avut concediu mental,
ce dracu!

Vă depăşeşte în viteză broasca țestoasă,
melcul, de-a cărui trecere
vă țiuie urechile,
e un melc mort,
ariciul v-apare ca un ideal imposibil,
vă mişcați ca prin corpuri solide,
ca prin untdelemn înghețat
ca prin ochi de sticlă,
ce dracu!

Gândiți,
nu mai amânați aceasta,
gândiți, ar fi trist pentru voi
şi v-ați fi pus mintea la uscat
pe gardurile în care închideți,
cu depline sentimente
de posesiune şi protecție,
mintea mea obosită.

10 noiembrie 1983

Regresăm

Nu-i nimic, e-n regulă,
mai aşteptăm două sute de ani,
ce-o să fie, un biet accident istoric,
o socoteală matematică greşită,
suntem în Estul Europei, nu uitați.
Ruşii, da, Maghiarii, da,
Polonezii, da, Bulgarii, da,
noi, nu, noi nu, noi nu progresăm,
că se interpretează,
când nu voiau vecinii,
noi nu puteam, n-aveam voie,
când vor vecinii,
nu vrem noi, n-avem nevoie,
asta e, aşa suntem noi, ai dracului,
dați în Paşte, asta e, dați în Paşte,
nu-i nimic, e-n regulă,
mai vedem noi, mai vedem,
aveți răbdare, nu bateți din picioare,
nu vă pripiți
noi regresăm cu plăcere,
noi regresăm cu talent,
noi nu ne luăm după nimeni
decât când regresează.
Două sute de ani! Atât!
Aveți răbdare, nu chemați salvarea,
nu exagerați, nu crâcniți,
regresați cu noi!

Înapoi, marş!

8 aprilie 1988

Motorul greşit

Şi dacă după cum s-a auzit
şi dacă după cum un simţ o spune
întregul drum e o deşărtăciune
şi chiar motorul e croit greşit!

Maşina e din ce în ce mai grea,
o-mpingem năzuind la zile bune
şi aşteptăm s-apară o minune
să ne putem urca şi noi în ea.

Tu nu auzi constructor de motoare,
că ţi l-am da pe-acesta înapoi?
E un motor prea leneş, prea greoi
nu poartă, ci-i purtat de fiecare.

Şi zi de zi motorul nostru moare
şi-n loc să meargă el, l-împingem noi.

1983

Condamnaţi

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe,
eu vad pierind, cu ochii, ce-am iubit,
mi-ar fi prea mult şi-o gaură de şarpe
să merg în ea, tăcut şi umilit.

Ce să mai cânt. când au venit pirații
şi apele din mătci ni le-au furat,
o lacrimă ființei mele dați-i
şi-o s-auziți de omul scufundat.

M-aş îneca, m-aş stinge şi m-aş duce,
să mă zdrobească ritmuri pe-o şosea,
nici nu mai am nevoie de o cruce,
mi-a fost destul c-am dus-o pe a mea.

Eu, sclavul trist al harpei mele triste,
prăpădul întinzându-se îl văd
şi nu mai e nimic să mai reziste
acestei sinucideri în prăpăd.

De n-aş avea puterea diavolească
să înțeleg că totul a căzut,
dar vin heralzii cinici să-mi izbească
scrisorile prăpădului de scut.

Prietenii mă ocolesc de frică,
probabil mă consideră ciumat,
eu însumi scriu acum la lampa mică
să nu mă vadă cei care se bat.

Iubire? Vis de mâine? Regăsire?
N-au gâzii mei un minim interes
poveşti cu dulci iluzii să-mi înşire
din starea condamnatului să ies.

Se pregăteşte marele exemplu!
Acela, zic Casandrele, sunt eu!
Ca un berbec am să mă duc în templu.
Murind, măcar s-ajung la Dumnezeu.

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe,
eu, cântărețul soarelui din nord,
de-aicea, dintr-o gaură de şarpe,
rostesc un acatist şi-un dezacord.

Ce să mai cânt? Doar calea pân-la gâde!
Ce să mai cânt? Pe voi, ca pe eroi?
Îmi vine şi a plânge şi a râde
că nu există cale înapoi.

Voi nu vedeți ca nu mai aveți țară
şi ca străini vi-s pruncii, cobitori,
învață ei ceva pe dinafară,
dar n-au părinti, ei au meditatori.

Voi nu simtiți că nu mai aveți ape?
V-au luat pirații tot pe vasul lor
şi iată, din aproape în aproape,
noi suntem un pustiu nemuritor.

Din harpa mea ridicolă şi tandră
involuntar un cântec fără rang
te cheamă lângă mine, hai Casandra,
sărută-mi gâtul gata pentru streang.

1981-1983

Sunt radical

Sunt radical
mai precis
sunt pentru păstrarea
unui just raport
între minciună şi adevăr,
între eroi şi eroi,
între plus şi minus,
sunt radical,
mai precis,
mi-e silă de demagogia socialistă
mai tare decât de
demagogia burgheză
pentru că o simt
apăsându-mă cu mult mai de aproape.

Sunt radical,
cred că nu e bună legea
care te condamnă mai grav
dacă ucizi un urs
decât dacă ucizi un om,
ba mai mult,
te condamnă mai grav
dacă vorbeşti,
dacă ai opinii,
decât dacă ucizi.

Sunt radical
adică îmi închipui
că dacă ecuația
"poporul ne-a ales,
vorbim în numele poporului,
guvernăm în numele poporului,
construim socialismul
cu oamenii şi pentru oameni,"
este adevărată,
nu e corect
să-i distrugi omului
casa, oraşul sau satul,
fără să-l întrebi pe om;
zece elevi au declarat la şcoală,
când i-a întrebat dirigintele
ce fapte bune au săvârşit,

în ziua aceea,
că au ajutat o bătrână
să treaca strada
dar de ce aşa de multi,
s-a mirat dirigintele
pentru că bătrâna
nu voia să treacă strada
au răspuns ei.

Cam asta ar fi situația
sunt radical
şi o privesc în față,
dacă bătrâna nu vrea să treacă strada
e greu să te lauzi
ca eşti cel mai bun dintre oameni
pentru că o obligi
să traverseze,
şi lucrurile stau chiar aşa,
bătrâna nu vrea
să treacă strada.
bătrâna nu se află pe stradă
nici nu există strada,
şi bătrâna nici nu e bătrâna.
ci o țară emoționată
ca va trebui să traverseze.
Sunt radical,
adică mi-e groază
de remuşcările
care nu mai pot salva nimic,
mai ales viața
care şi asa se încăpățânează
de câteva generații încoace
să se ducă în paştele mă-sii.

Sunt radical,
îmi plac prunele, piersicile,
merele veratice, libertatea,
femeia, granițele istorice,
şi strugurii tămâioşi.

Sunt radical,
aş putea dicta un poem
şi de la un telefon public,
dar tot radical sunt
şi menționând
că n-aş putea face aceasta
decât dacă şi cea
căreia îi dictez
ar avea telefon.

Sunt radical,
cred că Mareşalul Ion Antonescu,
dacă ar fi rejudecat
de un tribunal imparțial,
ar putea fi declarat
fără rezerve,
erou al Romaniei post-mortem
şi martir universal,
măcar după lectura
Pactului Ribbentrop-Molotov.

Sunt radical,
cred în valoarea frunzei de varză
aplicată pe lucrurile dureroase
ale corpului.

Sunt radical,
nu cred să existe
înger mai urât
şi demon mai frumos
decât omul,
şi, mai mult decât atât,
nu cred să existe
accident mai rodnic
şi lege mai contrariată
decât omul.

Din mine însumi
şi din ceilalți
extrag rădăcina pătrată
şi observ că nu e decât apă,
apă în stare de gândire,
apă cu suflet şi cu vârtejuri,
apă într-o nevindecabilă
formulă chimică.

Sunt radical,
când plouă
şi când ninge
ştiu că e vorba
despre mine,
despre apa care sunt,
despre apa care sunt.

1 august 1988

Alte Volume

Basarabia pe cruce

Se urcă Basarabia pe cruce
Şi cuie pentru ea se pregătesc
Şi primăvara jertfe noi aduce
Şi plînge iarăşi neamul românesc.

Noi n-avem nici un drept la fericire,
Mereu în casă moare cineva
Şi n-are țara dreptul să respire
Şi nici pe-acela, simplu, de-a visa.

De-acolo unde s-a sfîrşit pămîntul,
Vin triburi, să ne ia pămînt şi frați
Şi-n fața lor abia rostim cuvîntul
Şi, prin tăcere, suntem vinovați.

Ce cale poate țara să apuce?
În tragica, neconvertita zi,
Se urcă Basarabia pe cruce
Şi nu ştim învierea cînd va fi.

Descântec de viaţă şi moarte

Să fie de dulce, să fie de vară,
Să fie de iarbă ajunsă la brâu,
Să fie de dragoste ultima oară,
Să fie de pietre spălate de-un râu.

Să fie de mine, să fie de tine,
Să fie cumva şi de noi amândoi,
Să fie de rău şi să fie de bine,
Să fie de mierea ascunsă-ntr-un roi.

Să fie de cer şi să fie de munte,
Să fie de mâine, să fie de azi,
Să fie de tâmplele mele cărunte,
Să fie de ceața ieşită din brazi.

Să fie de zi şi să fie de noapte,
Să fie de clipa când vrei să şi mori,
Să fie de gustul cireşelor coapte,
Să fie de drumul spre Malu cu flori.

Să fie de calul ce mânzu-şi învață,
Să pască în voie, s-alerge constrâns,
Să fie de ziua schimbării la față,
Să fie de purificare prin plâns.

Să fie de pas şi să fie de pernă,
Să fie de toată intrarea-n destin,
Să fie de țara asta eternă,
Pe când o femeie îți iese cu plin.

Să fie de-a-nvinge, să fie de-a pierde,
Să fie de brazdă, să fie de spic,
Să fie de treflă, să fie de verde,
Să fie de mare, să fie de mic.

Să fie de viață, să fie de moarte,
Să fie de gustul de măr pădureț,
Fecioara muşcându-l cu buzele sparte,
Să fie de sângele ei fără preț.

Să fie de salcia plânsului veşnic,
Când teatrele lacrimi confiscă din ochi,
Să fie de ornic, să fie de sfeşnic,
Să fie de drag, spre a fi de deochi.

Să fie de toate în devălmăşie,
Plătind consecvent cel din urmă pariu,
Să fie, să fie, dar cine să fie?
O ştiți fiecare. Eu asta n-o ştiu.

O iubesc pe Alba-ca-Zapada

Mi se-nlăcrimează rece spada
Când ajung în fața ei şi-o văd,
O iubesc pe Albă-ca-Zăpada
Şi albastrul ochilor prăpăd.

Uneori ea spune şi cuvinte
Cum ar fi că frigul e frumos,
Dar îmbrățişarea mea fierbinte
Ar putea s-o dea din sine jos.

Legea ei e depărtarea noastră,
Ca să fie, nu o vom avea.
Fulgeră o lacrimă albastră
Şi mă tem că se topeşte ea.

Îmi păstrez în drob de gheață spadă
Nici n-aştept să se mai facă zi,
Şi pornesc spre Albă-ca-Zăpada
S-o ating, dar fără-a o topi.

Şi mi-e frig, dar mult mai drag îmi este
Şi îngheț păzind-o vinovat,
Şi mă tem că va fugi-n poveste
Şi-o să moară la vreun dezghețat.

Turture înmiresmat mi-e spada,
Să despice-n jurul ei femei,
o iubesc pe Albă-ca-Zăpada
Şi-am să mor în basm de dragul ei.

Ce frumoasă eşti

Ce frumoasă eşti în prag de iarnă,
Ninge disperat asupra ta,
Cerul peste tine se răstoarnă,
Țurțurii în plete vor suna.

Hai să fim doi oameni de zăpadă
Ridicați de brațe de copii,
Care-n frig şi ger mai ştiu să creadă
Că se pot iubi, se pot iubi.

Ce frumoasă eşti în prag de vară,
Când miroşi a mere ce se coc,
Cerul în ființa ta coboară
Trupul meu din trupul tău ia foc.

Focurile noastre se cunună,
Focurile noastre se-nțeleg,
Suntem baza lumii împreună
Suntem vara focului întreg.

Ce frumoasă eşti în prag de toamnă,
Ca o zi egală între nopți,
Când iubirea noastră te condamnă
Să ai soarta strugurilor copți.

Să înveți, iubito, să te bucuri
Că ți-am dat din jertfă un destin,
Şi că via asurzând de struguri,
Va trăi definitiv în vin.

Ce frumoasă eşti în primăvară,
Cea mai minunată-ntre femei,
Iezii pasc năframa ta uşoară,
Tu, cu muguri, bluza ți-o închei.

Sigilat de taine nepătrunse
Cerul bate drumul tău îngust,
Trupul tău de muguri şi de frunze
De la cine să învăț să-l gust?

Şir de cocori

Ca o injecție intravenoasă
acest şir de cocori
de care țipă
mugurii,
bălțile,
mâinile noastre întinse.

Ca o injecție intravenoasă
într-un organism slăbit,
ca o injecție intravenoasă
de care se rup
mugurii,
bălțile,
mâinile noastre întinse.

Şi sângeră florile,
şi sângeră sălciile,
şi vinele noastre se-nvinețesc.

Dreptul la întrebare

Din toate drepturile lumii
Pe unul singur nu-l cedez,
E strategia mea intimă
Şi este singurul meu crez.

Nu-l dau chiar dacă vin la mine
Toate statuile călări,
E dreptul meu la îndoială
Şi de a pune întrebări.

Nu l-a epuizat nici Hamlet,
Deşi l-a folosit de-ajuns,
Cred în puterea întrebării
Chiar dacă nu-i găsesc răspuns.

Ea mi-e religie în viață,
Cu ea termin, cu ea încep,
Eu, simplu cetățean al lumii,
Măcar atât mai am: întreb.

Cu pumnii strânşi în fața morții
La fel copiii mi-i cultiv,
Ca neamul omenesc de-a pururi
Să fie interogativ.

Hipnoză de toamnă

E-o linişte plătită-atât de scump
Şi e o pace de sorginte sfântă
De se aude tăinuit cum cântă
Mătasea în ştiuleţii de porumb.

Colinele se-ntunecă de cai,
Amărăciunea toamnei reînvie
Şi cade sufletul din ciocârlie
Pecetluind ţâţânile din rai.

Dinspre poteci de purpură subţire
Se cântă imnul nunţilor de cerbi,
Cerboaice senzuale fată-n ierbi
Şi reîncep legende să respire.

Orfeu, curând, va fi răpit de sterpi
Şi-nchis într-un azil de patru lire.

Intraductibil

Ştiu multe, mai multe decît agențiile de specialitate,
Ştiu adevăruri mortale,
Ştiu fapte compromițătoare,
Dar ştiu intraductibil.

Ştiu intraductibil în toate direcțiile,
Nu mai pot nici s-acuz, nici să apar,
Atîta mi se mai întîmplă să pot:
Ştiu.
Ştiu multe, ştiu aproape totul,
Dar ştiu intraductibil.

Mi-e imposibil să spun ce ştiu;
Ce bine era
Cînd spuneam multe, aproape totul.
Dar nu ştiam nimic
Şi eram un palavragiu poliglot.

Nobilul viciu

Cetatea peste mine se răstoarnă,
În carnea mea îi simt într-una biciul,
De este vară sau de este iarnă,
Femeia este singurul meu viciu.

Nici nu mi-e teamă, nici nu-mi este silă
De tot ce împotrivă mi se-ntâmplă,
Orgolioasă, dreaptă sau umilă
Femeia-mi şade veşnic lângă tâmplă.

O simt ca vulpe, ori ca pe-o tanagră,
Dar cel mai drag îmi e acest exemplu,
Iubirea pentru-o tristă capră neagră
Din care am facut răsfăț şi templu.

Ştiu că mi-e viața scurtă, ştiu că moartea
În fiece femeie stă la pândă,
Dar fie de femei umplută cartea
De care viața lumii e flămândă.

Nu mi-au plăcut averi, nici vinuri bune
Şi n-am avut în rest nici un capriciu
Deşertăciune din deşertăciune
Femeia este singurul meu viciu.

Nu m-am bătut în târguri sau războaie,
N-am vrut să fiu împerator sub stele,
Femeia care nu se încovoaie,
Am înjugat-o nebuniei mele.

Şi am arat cu ea mereu pământul,
Şi-am semănat ogoare numeroase,
Nu i-am lăsat pe buze nici cuvântul
Ca pe-un metal am resorbit-o-n oase.

E-adevărat că am iubit pe una,
E-adevărat tot ceea ce se zice,
Am căutat-o prin neant cu luna
E-adevărat c-a fost Euridice.

E-adevărat că-n geamul meu caişii
N-aveau puterea nici un an să steie
Ca într-un joc de-absurde artificii
Şi creanga lor îmi mirosea femeie.

Motorul meu şi-al lumii de aceea,
Motorul meu cuminecat cu biciul,
A fost femeia şi-a rămas femeia,
Puterea mea şi singurul meu viciu.

Ea m-a condus, eu am condus-o-n lume,
Am fost mereu un cuplu în derivă,
Şi chiar de nu i-am dat nimic din nume
Trecând mereu, mi-a fost definitivă.

Iubirea mea nu a mişcat nici aştri
Şi nici pământul sub o-mbrățişare,
Dar lance când a fost, cu ochi albaştri,
Simțeam că-n ochi privirea ei mă doare.

De n-avea rană, îi făceam eu rană,
Să-i pot iubi supremul sacrificiu,
În fața ta, condiție umană,
Femeia este singurul meu viciu.

1984

Pluton

Aştept primăvara:
vreau să fiu dus de un pluton suav
la primul zid şi împuşcat cu muguri
şi când voi muri să-mi înflorească toate rănile,
să vină toate albinele la rănile mele
şi să mă transporte pe aripi
către tărâmul de polen unde merită să ajung
cu flori cu tot, cu tristețe cu tot,
cu primăvară cu tot,
acum şi-n veacul vecilor.

A mea

Cum treci acum şi apa e-n ruine,
şi-ți este bine şi îmi este bine,
aş vrea să-ți spun, iubito, că în tine
e vie vrerea ambelor destine.

Te voi iubi cu milă şi mirare
cu întrebare şi cu disperare,
cu gelozie şi cu larmă mare,
c-un fel de fărdelege care doare.

Şi jur pe tine şi pe apa toată
care ne ține barca înclinată
că vei ramane - dincolo de număr
şi dincolo de forme, măşti şi vorbe -
a mea, de-a pururi, ca un braț în umăr.

Cântec femeiesc

Aşa e mama şi a fost bunica
Aşa suntem femei lângă femei
Părem nimic şi nu-nsemnăm nimica
Doar nişte "ele" ce slujesc pe "ei".

Ei neglijenți, iar ele foarte calme
Ei încurcând ce ele limpezesc
Ei numai tălpi şi ele numai palme
Acesta e destinul femeiesc.

Şi-n fond, ce fac femeile pe lume?
Nimic măreț, nimic impunător.
Schimbându-şi după ei şi drum şi nume
Pun lucrurile iar la locul lor.

Cu-atâția paşi ce au făcut prin casă
Şi pentru care plată nici nu cer
De-ar fi pornit pe-o cale glorioasă
Ar fi ajuns şi dincolo de cer.

Ei fac ce fac şi tot ce fac se vede
Ba strică mult şi ele-ndreaptă tot
Şi de aceea nimeni nu le crede
Când cad, îmbătrânesc şi nu mai pot.

Aşa e mama şi a fost bunica
Şi ca ele mâine eu voi fi.
Ce facem noi, femeile? Nimica,
Decât curat şi uneori copii.

Suntem veriga firului de ață
În fiecare lanț făcut din doi
Ce greu cu noi femeile în viață
Dar e şi imposibil fără noi...

Spune-mi ceva

Dacă-am să te chem
Dă-mi măcar un semn
Fie şi-un blestem
Din partea ta.
Totuşi nu ştiu cum
Pentru-atâta drum
Ce-a-nceput acum
Spune-mi ceva.

În noaptea despărțirii dintre noi
Copacii cad pe drum din doi în doi,
În ochi mă bate viscolul câinesc
Şi am venit să-ți spun că te iubesc.

Probabil drumul meu va duce-n iad
Mă-mpiedic de o lacrimă şi cad
Şi iar adorm şi iar mi-e dat un vis
Că biata cifră doi s-a sinucis.

Şi de atâta viscol vestitor
Nu ochii mei, ci ochii tăi mă dor,
Că tineri am intrat şi cu ce rost
Şi ce bătrâni ieşim din tot ce-a fost.

Nici aripile zboruri nu mai pot,
E numai despărțire peste tot
Şi se aude că va fi mai greu
Decât vom fi departe tu şi eu.

Dar nu pentru a-ți spune că e rău
Am dat cu bulgări mari în geamul tău,
Ci ca să ştii, în viscolul câinesc,
Că plec şi mor şi plâng şi te iubesc.

Şi vreau să-ți dau cu acte înapoi
Dezastrul împărțirilor la doi,
Ca să-nțelegi şi tu ce-i cuplul frânt
Şi cum e să fii singur pe pământ.

Din nou, Dacii liberi

Noi n-am avut nevoie
Să luam adeverințe
Că viețuim acasă,
În patrie la noi,
Am fost şi vom rămâne
De-a pururi dacii liberi
Şi iubitori de pace,
Şi vrednici de război.

La Sarmisegetuza,
La focuri, cu Zamolxe,
Şi stelele din ceruri
Din sânge ni se rup.
Nu ne-au învins romanii
Şi-am râs de toți barbarii
Strigând la ei cu steagul
Făcut din cap de lup.

Această dăm de ştire,
De sub pământul nostru,
Urmaşilor în care
Reinviem acum.
Femeile iubindu-şi
Să nască dacii liberi
Spre răzbunarea noastră
Pe cel din urmă drum.

Numiți şi țara noastră
Cu numele ei dacic
Iubiți pe nou veniții
După atâția ani,
Dar veşnic țineți minte
Că peste dacii liberi
Au tot călcat invazii
Şi altfel de romani.

Noi am rămas în glie
Şi devenim pădure,
Şi devenim recolte,
Să vă hrănim pe voi,
Şi temelia țării
S-o întărim cu oase
Şi iubitori de pace,
Şi vrednici de război.

Cu tot ce năzăreşte
Din firea noastră veche,
Dăm Romelor de ştire,
Prin ierburi murmurând,
Că numai oboseală
Ne-a aşezat sub scoarță,
Dar dacă e nevoie
Ne vom scula oricând.

Iertările

tu să mă ierți de tot ce mi se-ntâmplă
că ochii mei sunt când senini când verzi
că port ninsori sau port noroi pe tâmplă
ai să mă ierți altfel ai să mă pierzi

văd lumea prin lunete măritoare
şi vad grădini cu arme mari de foc
sub mâna mea deja planeta moare
şi în urechi am continentul rock

ai să ma ierți că sunt labilitate
că trec peste extreme fulgerând
ai să mă ierți preablânda mea de toate
eu sunt nemuritorul tău de rând

ai să ma ierți că nu pot fără tine
şi dacă n-ai să poți şi n-ai să poți
mie pierzându-te-mi va fi mai bine
eu tristul cel mai liber dintre toți

şi cum se-ntâmplă moartea să le spele
pe toate-nobilându-le fictiv
ai să te-apleci deasupra morții mele
şi tot ai să mă ierți definitiv

ai să mă ierți în fiecare noapte
şi-am să te mint în fiecare zi
şi cât putea-va sufletul să rabde
cu cât îți voi greşi te voi iubi

Repetabila povară

Cine are părinţi, pe pământ nu în gând
Mai aude şi-n somn ochii lumii plângând
Că am fost, că n-am fost, ori că suntem cuminţi,
Astăzi îmbătrânind ne e dor de părinţi.

Ce părinţi? Nişte oameni ce nu mai au loc
De atâţia copii şi de-atât nenoroc
Nişte cruci, încă vii, respirând tot mai greu,
Sunt părinţii aceştia ce oftează mereu.

Ce părinţi? Nişte oameni, acolo şi ei,
Care ştiu dureros ce e suta de lei.
De sunt tineri sau nu, după actele lor,
Nu contează deloc, ei albiră de dor
Să le fie copilul c-o treaptă mai domn,
Câtă muncă în plus, şi ce chin, cât nesomn!

Chiar acuma, când scriu, ca şi când aş urla,
Eu îi ştiu şi îi simt, pătimind undeva.
Ne-amintim, şi de ei, după lungi săptămâni
Fii bătrâni ce suntem, cu părinţii bătrâni
Dacă lemne şi-au luat, dacă oasele-i dor,
Dacă nu au murit trişti în casele lor...
Între ei şi copii e-o prăsilă de câini,
Şi e umbra de plumb a preazilnicei pâini.

Cine are părinţi, pe pământ nu în gând,
Mai aude şi-n somn ochii lumii plângând.
Că din toate ce sunt, cel mai greu e să fii
Nu copil de părinţi, ci părinte de fii.

Ochii lumii plângând, lacrimi multe s-au plâns
Însă pentru potop, încă nu-i de ajuns.
Mai avem noi părinţi? Mai au dânşii copii?
Pe pământul de cruci, numai om să nu fii,

Umiliţi de nevoi şi cu capul plecat,
Într-un biet orăşel, într-o zare de sat,
Mai aşteaptă şi-acum, semne de la strămoşi
Sau scrisori de la fii cum c-ar fi norocoşi,
Şi ca nişte stafii, ies arare la porţi
Despre noi povestind, ca de moşii lor morţi.

Cine are părinţi, încă nu e pierdut,
Cine are părinţi are încă trecut.
Ne-au făcut, ne-au crescut, ne-au adus până-aci,
Unde-avem şi noi înşine ai noştri copii.
Enervanţi pot părea, când n-ai ce să-i mai rogi,
Şi în genere sunt şi niţel pisălogi.
Ba nu văd, ba n-aud, ba fac paşii prea mici,
Ba-i nevoie prea mult să le spui şi explici,
Cocoşaţi, cocârjaţi, într-un ritm infernal,
Te întreabă de ştii pe vre-un şef de spital.
Nu-i aşa că te-apucă o milă de tot,
Mai cu seamă de faptul că ei nu mai pot?
Că povară îi simţi şi ei ştiu că-i aşa
Şi se uită la tine ca şi când te-ar ruga...

Mai avem, mai avem scurtă vreme de dus
Pe conştiinţă povara acestui apus
Şi pe urmă vom fi foarte liberi sub cer,
Se vor împuţina cei ce n-au şi ne cer.
Iar când vom începe şi noi a simţi
Că povară suntem, pentru-ai noştri copii,
Şi abia într-un trist şi departe târziu,
Când vom şti disperaţi veşti, ce azi nu se ştiu,
Vom pricepe de ce fiii uită curând,
Şi nu văd nici un ochi de pe lume plângând,
Şi de ce încă nu e potop pe cuprins,
Deşi plouă mereu, deşi pururi a nins,
Deşi lumea în care părinţi am ajuns
De-o vecie-i mereu zguduită de plâns.

Sara pe deal

Iese amurg dintr-o bătaie de clopot
caii culeg iarba din ultimul tropot,
păsări adorm dacă amurgul le-atinge,
sus la izvor, sus la obirsie, ninge.

Case cuprind sufletul zilnicei frângeri,
oamenii sunt umbre tăcute de îngeri,
nimeni aici legea cerească n-o calcă,
sufletu-n plop, trupul se-apleacă în salcă.

S-a auzit de peste uliți o veste,
un nou născut viu într-o iesle mai este,
lemne de foc, oarbe caruțe mai cară,
ultim sărut, ca o pecete de ceară.

Misticul sat luneca în rugăciune,
nimeni nimic, înspre pământ nu mai spune,
toate se-ntorc ireductibil spre ceruri,
florile țin sipete de adevăruri.

Iarăşi amurg, dangatul parcă revarsă,
cucii dispar lângă clopotnița arsă,
cade-n fântâni ziua să urce iar, mâine,
în amintiri satul miroase a pâine.

În cimitir, oile nu mai pasc iarbă,
mieii o pasc, pofta din ei este oarbă,
nevinovați, anii se-ncarcă de vină
cum ne-ating, ființele cum le declină.

Sara pe deal seamănă cel mai ades cu
sara pe deal cum o scria Eminescu
sara pe deal e şi-aici cum şi-ntr-însul,
sara pe deal, fetişizându-ne plânsul.

Sara pe deal, parte din noaptea eternă,
sara pe deal, capul se-apleacă pe pernă,
sara pe deal, totul deodata învie,
sara pe deal, muzică din poezie.

Caii în apus pasc magnetismul chindiei,
omului bun, casa puternică fie-i,
noi între noi să mai gustăm cât se poate
sara pe deal, cea mai de preț dintre toate.

Şi să privim cerul cu tragice stele,
care mai ia forma poruncilor grele,
oamenii trec, nici nu vom şti unde pleacă,
iar după ei se mai aude o toacă.

Urmele lor sunt sau copiii sau munca,
într-un temei lasă întreaga porunca,
sara pe deal nu e decât un amestic
de fabulos, de nebunesc şi domestic.

Ziua s-a stins, zeamă de zarzară crudă,
țipă guzgani, cine-are timp să-i audă,
carii bătrâni de-o veşnicie lucrează,
printre copii zgomotul lor isca groază.

Dacă întinzi mâna cu-o mică lumină
ai să şi simți vrejuri crescând în grădină,
nişte pândari, haulituri îşi aruncă,
fetele mari grup se întorc de la luncă.

Poartă în sâni dorul de-o mână bărbată,
cei cautați mult mai târziu se arată,
podul pe râu scârțâie şi se îndoaie,
muştele bat, semn de-nnorare şi ploaie.

Lâna-n fuior în turbioane se leagă,
creşte-n dovleci dor de sămânța întreagă,
parcă de ieri luna răsare-nspre mâine,
plânge-un copil, sau parcă latră un câine.

Plaurii morți, cresc dintr-o apă uitată,
sfinți înțelepți celor cuminți li se-arată,
sara pe deal, uite un mânz care moare,
suflet din el, ca şi o seară apare.

Dulce-albăstrui caută suflet de iapă,
ea nu mai e, alta va şti să-l înceapă,
ultimi copii strigă pe ulița noastră,
blânde bunici îi însoțesc din fereastră.

Sara pe deal, cumpănă sinea nu-şi strică,
sara pe deal e ca un duh de bunică,
fruct zemuit împrăştiat pe tot locul,
coacem porumb, unde ai noştri fac focul.

Sara pe deal, dulce vânare de vară,
azi nici un om nu are dreptul să moară,
sara pe deal, fum doborât dintr-un sfeşnic,
cade pe om, parcă-ntrupându-şi-l veşnic.

Sara pe deal, cânepa fumegă bice,
cei pedepsiți, nu au curajul s-o strice,
toate rămân, precum au fost în natură,
starea de om trece spre starea cea pură.

Sara pe deal, spune că asta ni-i rostul,
să o numim suflet din sufletul nostru,
sara pe deal, sufletul mare al lumii,
sara pe deal, ochii în lacrimi ai mumii.

Iar când noi toți vom murmura ce ne doare,
tu să ne dai o creştinească iertare,
sara pe deal, nu a murit idealul,
suntem aici: Oamenii…Sara…Şi Dealul.

Oraţie de nuntă

Astfel după tine se încheie toate.
Trag oblonul negru la fereastra mea.
Nu mai vreau decepţii, vreau singurătate,
Nu mai vreau iubire, voi abandona.

Avusesem dreptul şi eu, ca oricare,
La o nebunie, la un ultim glonţ
Ultima speranţă, ultima-ncercare
Dar în magazie era doar gablonz.

Nu-i nici o problemă, toate-s foarte bune.
Te-am iubit desigur, cum mi-ar sta să neg...
Şi cu pasiune, şi cu voluptate
Şi credeam în tine, vrednic şi întreg.

Hai, întinde mâna pentru despărţire
Schimbă-ţi telefonul, că şi eu mi-l schimb
Salutări miresei, salutări la mire,
Poate se rezolvă toate între timp.

Intră în mulţime, nimeni n-o să ştie
Două, trei persone care ne-au ascuns,
Eu voi ţine minte scurta nebunie
Şi-ntrebarea noastră fără de răspuns.

Firea ta ciudată n-o voi regăsi-o
Nici n-ar fi nevoie, tu rămâi un mit.
Nuntă fericită, te-am iubit, adio,
Nu întoarce capul, pleacă, te-am iubit!

Vezi că se confirmă bârfa despre mine:
Te-am lasat deodată crud şi nefiresc
Totuşi ţine minte, ţine bine minte
Te salvez de mine fiindcă te iubesc.

Îmi pasă

Mi-e dor de tine
Şi nu-mi ajung celelalte
Uite ca un surogat
Pentru puritate
Nu s-a găsit.

Mi-e dor de tine
Mi-e tine de tine
Mi-e înlăuntrul meu de tine
Mi-e nu ştiu cum,
Mi-e nu ştiu ce,
Mi-e dor de tine ca de acasă.

Îmi pasă!

Detalii

Ştiu unde
Nu ştiu de unde,
Nu ştiu de ce
Şi nu ştiu
Pentru ce merit
Dumnezeu te-a trimis
Pe buzele mele

Preaplinul Sufletului

Prea târziu, la Paris

Prea târziu am ajuns la Paris, prea bătrân,
n-am avut nici noroc, nici chemări, nici curaj,
unde sunt, mă trezesc doritor să rămân
şi, cu grele picioare, m-ating de pavaj.

Nu-i de mine nimic din infernul modern,
eu în peşteri, acum, aş avea locul meu,
pe o piatră de râu mi-ar fi dor să-mi aştern,
orice drum la Paris mi se pare prea greu.

E trei sferturi sub ierbi generația mea,
ce să caut aici, fără nimeni din toți?
invalizi glorioşi, lângă voi aş cădea,
dar mă cheamă absurd nebunia pe roți.

Prea târziu am ajuns, prea bătrân, la Paris,
amintirea s-a şters, în memorie-i gol,
era bine să-l gust, cât mi-a fost interzis,
de pe oricare loc, azi, abia mă mai scol.

Şi mi-e dor de Brâncuşi, cel mai mult de Brâncuşi,
dacă nu-ntârziam, într-un straniu pariu,
îi umblam la fereşti, îi dormeam pe la uşi,
pentru opera lui, măcar piatră să-i fiu.

Condamnat, pentru veci, să fiu numai român,
noapte bună, oraş al eternei lumini,
prea târziu am ajuns la Paris, prea bătrân,
hai acasă, eu plec, n-are rost să rămân,
e prea scump pentru mine să mor în străini.

1995

Lume, lume

De la mine pân' la tine
Numai fluturi şi albine,
De la tine pân' la mine,
Numai rău şi nici un bine.

De la mine pân' la ea,
Numai lanț şi numai za,
Unde-i ea şi unde-s eu,
Numai piese de muzeu.

De la noi până la lume,
Numai fiare fără nume,
De la lume pân' acasă,
Numai vreme friguroasă.

De la mine pân' la ei,
Numai lupte şi scântei,
Ei acolo, eu aici,
Şi-ntre noi e-un fel de bici.

De la voi la oarecine,
Numai guşteri şi ruine,
Din neant la dumneavoastră,
Numai gratii la fereastră.

De la noi până la noi,
Numai ei, din doi în doi,
Invers, de la noi la noi,
Numai stare de război.

De la toate pân' la toate,
Numai tu, singurătate,
Numai tu şi eu şi plânsu-mi,
De la eu până la însumi.

7 noiembrie 1997

E prea puțin

De-atâtea zilnice-ncercări mizere,
De-atâta umilință şi păcat,
De-atâta moarte câtă ni s-a dat,
E prea puțin o singură-Nviere.

Şi, totuşi, pe pământul înghețat,
Lumina lunii drepturile-şi cere
Şi-n stupi lucrează vechiul dor de miere
Şi vânturile primenirii bat.

E ca un fel de rupere de ere
Şi ca un întuneric luminat,
E lupta-ntre femeie şi bărbat,
Ca la un alt scandal pentru putere.

Şi, vai, în tot ce, zilnic, s-a-ntâmplat,
E prea puțin o singură-Nviere.

25 aprilie 1997

Orfani

A fi om e mai greu decât plumbul pe lume,
Noi nici nume n-avem. Dar câți oameni au nume?

Ne-ați uitat în cămin şi ni-i greu şi ruşine,
Mai cumplită, oricum, e uitarea de sine.

Suntem răi între noi, tot ce-i rău ne-răieşte,
Cei mai răi sunt acei ce urăsc omeneşte.

Noi - parinți nu avem, cum destinul ne arată,
Pe pământ, cei mai mulți n-au nici mamă, nici tată.

Poate că, între noi, peste traiul de câine,
Sunt cei supradotați pentru lumea de mâine.

Şi mai mare ca noi e, oricum, altă rană,
Un popor de orfani, într-o lume orfană.

10 aprilie 1997

Târziu

Când v-am rugat să-i ocrotim,
Când v-am rugat a nu-i uita,
N-ați auzit şi mi-ați răspuns
Că-i o problemă foarte grea.

Şi-am fost ridicol stăruind
Şi-am încercat să vă mai spun
Şi voi m-ați învinovățit
Şi m-ați considerat nebun.

Şi eu v-am zis că nu e timp,
Că suntem nişte pasageri,
Şi voi ați construit minciuni,
Mai multe astăzi decât ieri.

Şi-acum de ce vă bucurați
De arta celor ce-au murit,
Când voi i-ați condamnat pe ei
La trai pe muchie de cuțit?

O locuință v-am cerut,
S-o dăm artiştilor pribegi,
Şi jaful vostru mi-a răspuns
Cu literele unei legi.

Acum, e gata casa lor
Şi v-ați putea şi voi mândri
Că dați o casă celor morți,
Deşi ei v-au cerut-o, vii.

Târziu răspuns şi ipocrit,
Artiştii au ajuns pământ,
E gata casa vieții lor,
Dar locatarii nu mai sunt.

20 mai 1994

Căruciorul cu rotile

America nu se dezminte.
Ea, tocmai în aceste zile,
Ne mai trimite-un preşedinte,
În căruciorul cu rotile.

Prin orizonturi numai ținte,
În voie mişună reptile,
Şi iarăşi e-un fior fierbinte
În granițele inutile.

Din lacrimile fostei mile,
Mai strigă ruşii: înainte!
De Yalta tragicelor file,
Ne-aducem iarăşi, toți, aminte.

Şi, sub căruțul cu rotile,
Se scoală morții din morminte.

20 martie 1997

Bătrânul cerşetor

La colțul străzii e un cerşetor
Cu mâna-ntinsă, către-o altă lume
Decât aceea unde, fără nume,
El ispăşeste râsul tuturor.

Adolescenții se mai țin de glume
Şi-i pun în palmă semne de-ale lor,
El e bătrân şi înțelegător,
Cu noi, cu toții, dar, cu cei mici, anume.

Şi cine observă, înt-o doară,
Ca el e-aici din vremuri de demult,
Imperturbabil, în acest tumult,
El, cerşetorul, a uitat să moară.

Sub zdreanța lui, minunea se-ntrupează,
În el e Dumnezeu, ce stă de paza.

9 aprilie 1997

Unde să pleci

Află şi-nvață
Acest refren:
Până la moarte,
N-ai nici un tren.

Clipă absurdă
Şi, noi, năuci,
Nici nu ştiu unde
Vrei să te duci.

Încă nu-i gata,
În hale reci,
Trenul cu care
Crezi c-ai să pleci.

Deocamdată,
Încă de ieri,
Acarii înşuşi
Se simt şomeri.

Care plecare,
Care pardon,
Care adio,
Care peron?

Ce despărțire,
Când amândoi
Nu ne cunoaştem
Noi între noi?

Nu fi precoce,
Nu insista,
Încă-i abstractă
Iubirea mea,

Cât tu, pe lume
Nici n-ai venit
Şi, într-un pantec,
Suferi cumplit.

Creşte, sub cerul
Astrilor căşti,
Maternitatea
Unde urmează
Să mi te naşti.

28 decembrie 1997

Viaţa, dublu mixt

Trăiesc aici, dar mă simt că sunt departe,
Din ce în ce mai singur şi mai trist,
Nici nu mai ştiu cât pot să rezist,
Închis într-un ziar şi într-o carte.

Mă-ncredințez iluziei deşarte
Că mă salvează regăsirea-n Christ,
Dar, vai, ajung un fel de dublu-mixt,
Cu viață-n minus şi cu plus de moarte.

Şi, totuşi, nu m-a ocolit norocul,
Deşi mi-a fost întotdeauna greu,
Şi-am transformat în foc destinul meu
Ca, azi, cenuşa să rezume focul.

Şi de-aş cădea, aşa cum cere jocul,
Ca să devin o piesă de muzeu,
Eu tot îi mulțumesc lui Dumnezeu
C-a-ntârziat şi-aşa, prea mult, sorocul.

18 iulie 1997

Ce simplu mi-ar fi, dacă nu te-aş iubi

Altceva nu-i nimic
Şi mereu mă complic
Şi ce simplu mi-ar fi,
Dacă nu te-aş iubi.

Dacă m-aş lua după pretexte,
dacă-aş trage unde e uşor,
nici nu trebuia s-aud de tine
şi-mi era mai de folos să mor.

M-am băgat de bună voie slugă,
dragostei morale ce ți-o port,
dar pricep că mi-ar fi fost rentabil
să privesc destinul ca pe-un sport.

Nu-i o simplă încăpățânare,
pentru un ambițios pariu,
dar aleg o cale complicată,
tocmai din motivul că sunt viu.

Eu detest relația burgheză,
decorată circumstanțial,
mă închin la legile naturii
şi salut iubirea, ca scandal.

Mama ei de viață prefacută,
tatăl ei de soartă la mezat,
te iubesc în felul unui trăznet,
te prefer aşa cum s-a-ntâmplat.

Greu îmi e şi greu îți e şi ție
cu acest fel de a trăi al meu,
totuşi, vreau să ştii că, din pacate,
dragostea e o dificultate,
fără care-ar fi cu mult mai greu.

31 decembrie 1996 - 1 ianuarie 1997
Bucureşti